
Hamu

Nagyon megszürcült bennem a világ
És benne nagyon megszürcültem én.
Elnémultak a szelíd áriák,
Elapadt forrásuk, a remény.
Tán csak magam hallom még néha őket,
Mint aki rossz álomból fölfigyel,
A dolgok tőlem rendre elköszönnek
És nem tudok felelni semmivel.

Lassan hamvaz a köd, hull a homály
És elfakul borult tekintetem,
A lelkemen száz temetői árny,
Idegen a világ s én idegen.
Mosolyra és derűre félve nézek,
Mint túrt koldus az utak szögletén
És oly halványak bennem az emlékek,
Mint a fogyó hold a kút fenekén.

Elalvó mécses jeltelen siron,
Így darvadozom életem felett,
Már hallgatagon vár a nagy titok
És az élet lassanként elfeled.
Feledjen és lobogjon, tündököljön,
Övé az ország, hatalom, jövő.
Enyém a bánat most és mindörökkön,
Enyém a temető és szemfödő.

A költőnek

Magány, szegénység szörköntöse fed,
De te vagy az Úr papja, ne feledd!

A te igédre épülnek falak
És ódon tornyok porba omlanak.

Irgység, átok követ rád vetik,
De meg fog majd követni mindenik.

Mert a jövő trónja rád marad,
Romok fölött és szivárvány alatt.

Koldus-szegényen, bármily egyedül,
Szívedben mégis Dávid hegedül,

Ceciliának orgonája bűg,
Benned dalolnak minden vértanúk.

Benned zenélnék minden csillagok,
Szemedben Isten visszfénye ragyog.

Magány, szegénység szörköntöse fed,
De hordozod az örök életet!